

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.214/2025/29.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. október 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A több ember sérelmére elkövetett emberölés bűntette miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. január 29. napján kihirdetett 12.B.4/2023/277. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlottak által elkövetett bűncselekmény helyes jogszabályi megjelölése: Btk. 160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont.

A kiszabott szabadságvesztés tartamát Terhelt2 II. rendű vádlott esetében 9 (kilenc) évre, Terhelt3 III. rendű vádlott esetében 7 (hét) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A bűnjelek közül a T:76/2021/15. és a T:76/50-53. számok szerint megjelölt 1 darab pénztárca és 4 darab szagmaradvány lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, illetve megsemmisítéséről szóló rendelkezéseket mellőzi, azzal, hogy ezen bűnjeleket a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj. 96/2023/15. és Bj. 99/2023/50-53. szám alatt tartotta nyilván, a T: 76/2021/43. és 44. szerint megjelölt 1 darab nyakláncot és 1 darab medál feszületet Bj. 97/2023/43. és 44. szám, a T:76/2021/45. szám szerinti 1 darab nyakláncot Bj. 97/2023/45. szám, a T:76/2021/77. és 78. szám szerinti 2 darab kamerafelvételt és 6 darab hanganyagot és bejelentéseket Bj. 103/2023/77. és 78. szám, míg a T:76/2021/17. és 74. szám szerinti 1 darab szájnyalakahártya törletet és 1 darab kamera felvételt Bj. 96/2023/17. és Bj. 100/2023/74. szám alatt tartja nyilván.

A lefoglalás megszüntetése után kiadni rendelt bűnjelek kapcsán figyelmezteti a jogosultakat, hogy ha e jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2024. március 20. napján is tartott tárgyalást, 2025. január 29. napján határozatát hirdette ki.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 70 590 (hetvenezer-ötszázkilencven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Terhelt1 I. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: Közép-dunántúli Országos Büntetés-végrehajtási Intézet Baracska,

Terhelt2 II. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: Közép-dunántúli Országos Büntetés-végrehajtási Intézet Székesfehérvár,

míg Terhelt3 III. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: Pálhalma Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki emberölés büntetnének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (2) bekezdés f) pont], amelyet I. és II. r. vádlottak társtettesként, III. r. vádlott bűnsegédként követett el. Ezért Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat 10-10 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 10-10 év közügyektől eltiltásra, valamint végleges hatályú vagyron- és biztonsági őri foglalkozástól eltiltásra, Terhelt3 III. r. vádlottat 8 év 6 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 9 év közügyektől eltiltásra, valamint végleges hatályú vagyron- és biztonsági őri foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, megsemmisítéséről, az iratok részeként történő további kezeléséről, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – Terhelt1 I. r. vádlott és védője téves jogi minősítés, ezáltal a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárás miatt, másodlagosan enyhítés érdekében, Terhelt2 II. r. vádlott és védője téves jogi minősítés, Terhelt3 III. r. vádlott és védője téves jogi minősítés, illetve felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek. Az ügyészség az

ítéletet mindhárom vádlott vonatkozásában a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül tudomásul vette.

[3] Terhelt1 I. r. vádlott meghatalmazott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában, a tényállást nem, kizárólag a jogi minősítést vitatva arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe szakértő1 igazságügyi orvosszakértő - vádmódosítást követő - véleményét tanú13, tanú14 és tanú1 sértettek sérüléseinek keletkezési módját illetően, tekintve, hogy az orvosszakértői megállapítás szerint esetükben direkt és célzott szúrás, amely súlyosabb sérülés okozására irányuló mozdulatot feltételezett volna, nem volt tetten érhető, így ezen sértettek sérelmére elkövetett cselekmények nem minősülnek emberölési kísérletnek, csupán testi sértésnek, ezért a cselekmény nem minősíthető több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette kísérleteként, csupán testi sértésként, ennek hiányában pedig helye lehet a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének, a büntetés enyhítésének is.

[4] Terhelt2 II. r. vádlott kirendelt védője a tényállás megalapozatlansága okán téves jogi minősítés miatt bejelentett fellebbezését írásbeli indokolásában pontosította. Elsősorban jogos védelmi helyzetre hivatkozva, büntethetőségi akadály fennállta miatt a II. r. vádlott felmentését, másodlagosan az egyes vádlottak cselekvőségét egyéniesítve, vádlottanként eltérő minősítés - a II. r. vádlott esetében a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntette, 2 rb. a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette – megállapítását, harmadlagosan a Btk. 161. §-ában meghatározott erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének megállapítását kérte, védenccé kétségbeesése, pillanatnyi méltányolható okból elborult elmeállapota okán. Az eltérő minősítésre tekintettel kérte továbbá a büntetés enyhítését, az elsőfokú ítélet óta eltelt időre, a II.r. vádlott folytatólagos nyomozati kihallgatása során tett részbeni ténybeli beismerő vallomásra és arra tekintettel, hogy a cselekmény idején éppen betöltötte a tizennyolcadik életévét.

[5] Terhelt3 III. r. vádlott kirendelt védője, írásbeli indokolásában fellebbezését és annak irányát változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy a III. r. vádlott biztonsági őri feladatok ellátása céljából ment a szórakozóhelyre, nem volt tudomása a beltérben történetekről, arról sem, hogy ki volt a konfliktus kiváltója, ki támad és ki védekezik, a III. r. vádlott nem cselekedett végig szándékegységben társaival, mivel a 3tanúsal történt verekedést követően sietett csak a társai segítségére. Eseti döntésekre hivatkozva vitatta a III. r. vádlott bűnsegédi részességének megállapíthatóságát, összességében azzal érvelve, hogy védenccé a társai minőségi, avagy mennyiségi túllépésért járulékos felelősséggel nem tartozik, az elkövetési magatartás kifejtését követő támogató jelenléte pedig már nem értékelhető a bűncselekmény elkövetéséhez nyújtott segítségként. Hangsúlyozta, hogy a III. r. vádlott nem bírt tudomással arról, hogy társainál kés van és ezeket használni is fogják, ezt a verekedés alatt sem észlelte, ezért még eshetőleges szándéka sem terjedhetett ki a halálos eredmény bekövetkezésére, ezért elsősorban felmentését kérte. Fenntartotta emellett másodlagos, enyhítésre irányuló

fellebbezését is, alapvetően az ítélet vitatható belső arányosságára, a III.r. vádlott kinyilatkoztatott megbánására és bocsánatkérésére tekintettel.

[6] A vádlottak közül Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak fellebbezéseiket ugyancsak írásban indokolták. A II. r. vádlott stabil személyi körülményeire, támogató családi hátterére, négy éve tartó kényszerintézkedésére, megbánására, fiatal életkorára, valamint arra hivatkozva, hogy rosszkor volt rossz helyen, a kialakult szituáció rossz reakciót váltott ki belőle, kérte a büntetés enyhítését, míg a III. r. vádlott jogos védelmi helyzetre, önvédelemre hivatkozva felmentését, másodlagosan ténylegesen megvalósított magatartásának megfelelően könnyű testi sértését vétsége megállapítását és enyhébb büntetés kiszabását kérte, egyben megbánását és részvétét is kinyilvánítva.

[7] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.110/2023/20. szám alatt tett észrevételében kifejtett álláspontja szerint a bejelentett védelmi perorvoslatok alaptalanok. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a lefolytatott bizonyítás hiánytalan és hibátlan volt. A bizonyítékok megfelelő és alapos értékelését követően a törvényszék hiánytalan tényállást állapított meg, a vádlottak bűnösségére vont következtetése is helytálló, eképpen a II. és III. r. vádlottak felmentést célzó védelmi fellebbezései eredményre nem vezethetnek. Az elsőfokú bíróság emellett hibátlan indokolással jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak cselekményükkel elkövették a több ember sérelmére elkövetett emberölés büntetnének kísérletét. Hivatkozva a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak tudatának át kellett fognia a sértettek halála bekövetkezésének lehetőségét, a bántalmazás lehetséges következményei iránt azonban közömbösek voltak, abba belenyugodtak. A négy sértettet érintő késhasználat, annak többszöri megismétlése, az erőbehatások, valamint azok irányítottsága és eredménye egyértelműen több emberélet kioltásának szándékára utalt, ahogyan a vádlottak utólagos, segítségnyújtás nélküli távozása is. A szándékegységre tekintettel az I. és II. r. vádlottak társtettesi, míg a III. r. vádlott bűnsegédi részességének megállapítása szintén törvényes. A cselekmény a védelmi hivatkozással ellentétben enyhébben, testi sértésként nem minősülhet. Büntethetőséget kizáró ok nem áll fenn, a jogos védelem megállapításának ténybeli alapja hiányzik. Emellett a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülmények is helyesen kerültek feltárára és súlyuknak megfelelő értékelésre. Nyomatékos súlyosító körülmény mindhárom vádlott esetében, hogy a rend fenntartása helyett olyan bűncselekményt követtek el, amelyet meg kellett volna akadályozniuk. A büntetések enyhítése nem indokolt. Az elsőfokú bíróság szabadságvesztés büntetés kiszabására, annak végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságból történő kizárásra, a foglalkozástól eltiltásra és a mellékbüntetés alkalmazására vonatkozó rendelkezései a jogszabályoknak megfeleltek, ahogy az egyéb járulékos rendelkezések is. Indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét - nyilvános ülésen - hagyja helyben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján, amelyre részvételét bejelentette.

[8] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tárgyalás tartásának szükségessége azonban nem merült fel.

[9] A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője álláspontját nyomatékosítva rámutatott, hogy a másodfokú bíróságnak abban kell döntenie, hogy van-e helye más jogi minősítésnek, ezáltal a feltételes szabadságra bocsátás kedvezménye lehetőségének, emellett - az ügyész felszólalására tett viszonzválaszában - kitért arra is, hogy az orvosszakértő a három életben maradt sértett vonatkozásában tett megállapításai szakkérdésekre adott válaszok, amelyekkel a bíróság nem mehet szembe, ezen megállapításokkal foglalkoznia kell és a Büntető jogegységi határozat alapján, komplexen kell vizsgálnia a vádlottak tudattartalmát.

[10] Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott kirendelt védői írásban kifejtett álláspontjukat változatlan tartalommal fenntartották.

[11] Az ügyész - indítványát fenntartva – a büntetés kiszabása körében értékelt enyhítő körülmények közül az elévülési időhöz közeli időmúlásra történő hivatkozást kérte mellőzni.

[12] A nyilvános ülésen résztvevő Terhelt2 II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, megbánását fejezte ki és részvétét nyilvánította az elhunyt sértett családtagjainak, hasonlóan Terhelt3 III. r. vádlotthoz, aki ezek mellett ismét azt hangoztatta, hogy ő csak védekezett, társai szándékát nem erősítette, a történetek nagyon megviselték.

[13] A védelmi fellebbezések kisebb részben megalapozottak.

[14] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett védelmi perorvoslatok irányára tekintettel – teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét, és az eljárási szabályok megtartását, valamennyi vádlott esetében. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[15] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Bár kisebb eljárási szabálysértést észlelt az ítéltábla tanú13 tanúkénti kihallgatását megelőző kioktatása kapcsán (259. számú bírósági jegyzőkönyv 16-

18. oldal), tekintve, hogy ezen tanút időközben – hasonlóan tanú14, tanú1 és 3tanú tanúkhöz - azonos tényállás alapján a Tiszaújvárosi Járásbíróság 8.Bpk.225/2023/4. számú büntetővégzésében (bíróági irat /224.) társtettesként elkövetett garázdaság büntette és társtettesként elkövetett testi sértés vétsége miatt marasztalta, a válaszáért jelen eljárásban csak az önmagát terhelő kérdésben tagadhatta volna meg. Tekintve azonban, hogy az érintett tanúk a nyomozás és részben a bírósági tárgyalás során korábban tett vallomásaikat fenntartották és a vallomások felhasználásának nem volt törvényi akadály, újabb, az ügy érdemét illető kérdések pedig nem merültek fel a védelem részéről sem, ezen szabálysértés nem volt kihatással az eljárás eredményére. Eljárási szabálysértésre egyébként az eljárás résztvevői nem hivatkoztak.

[16] Az ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott-e [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[17] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ítélete azonban kis részben megalapozatlan, részben iratellenes, részben hiányos megállapítás okán [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont], Terhelt3 III. r. vádlott konfliktusba történt bekapcsolódásának időpontját, Terhelt1 I. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak pontos cselekvőségét, a sértettek körét, állapotát, a 8 napon belül gyógyuló sérüléseket elszenvedett sértettek esetében a magánindítvány hiányát, valamint a sértettekkel szemben folyt eljárást illetően.

[18] Mivel a megalapozatlanság a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel nem volt teljes, ténybeli okból nem jöhetett szóba az ítélet hatályon kívül helyezése, a részbeni megalapozatlanság pedig a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint kiküszöbölhető volt a tényállás helyesbítésével és kiegészítésével az ügyiratok tartalma alapján. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése az ítéltábla számára a másodfokú eljárásban kötelező volt, mivel azt a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019. 220., Kúria Bhar.I.166/2019., EBH2018.B.8, Kúria Bt.III.1311/2017., EBH2019.B.9., Kúria Bhar.III.1436/2018.).

[19] A történeti tényállást az ítéltábla a fentiek alapján a következők szerint helyesbíti és egészíti ki:

- Az [55] bekezdés első mondatát kiegészíti: „Valamennyien kimentek a külső helyiségbe, ahová időközben a III. r. vádlott is megérkezett Ezen bekezdésből mellőzi annak utolsó mondatát.

- Az [56] bekezdés első mondatát kiegészíti és helyesbíti: „A szórakozóhely előtti területen, a mintegy 2 percig tartó verekedés során Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott felváltva ütlegelték, rugdosták a sértetteket, néhai sértett1t, tanú13t, tanú14t, tanú1et, valamint 3tanút és a néhai 1sértett segítségére siető tanú2t.” Ugyanezen bekezdés második mondatából mellőzi annak második részét, így a második mondat helyesen: „Terhelt3 III. r. vádlottnál eszköz nem volt.”

- Az [57] bekezdés második mondatát kiegészíti: „Az eszköztelen, és a vádlottak számára is egyértelműen felismerhetően ittas állapotú sértetteknek a vádlottakkal szemben esélyük sem volt védekezni.”
- A [64] bekezdés első mondatát kiegészíti: „... amelynek során Terhelt1 I. r. vádlott megszurta tanú1 sértettet.”
- A [72] bekezdést kiegészíti: „3tanú és tanú2 sértettek Terhelt3 III. r. és Terhelt2 II. r. vádlott bántalmazása következtében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedtek, magánindítványt nem terjesztettek elő.”
- A [78] bekezdést helyesbíti és kiegészíti: „.....csoportosan elkövetett garázdaság büntette és más bűncselekmény miatt miatt, ugyanezen cselekmény kapcsán volt folyamatban büntetőeljárás...”

[20] A tényállás részbeni megalapozatlansága kiküszöbölésének részben az egyes vádlottak cselekvőségének pontosítása, részben tudattartalmának helyes megítélése, ezáltal cselekményeik helyes minősítése és a közérthetőség miatt volt jelentősége, azzal, hogy az alább kifejtettek szerint ezen módosítások érdemben nem befolyásolták, csupán erősítették a bűnösségre levont következtetést és a bűncselekmény elsőfokú bíróság általi minősítését.

[21] A tényállás pontosítása, illetve kiegészítése Terhelt3 III. r. vádlott söröző épületébe történő érkezése tekintetében a III. r. vádlott nyomozó hatóság és a nyomozási bíró előtt tett vallomásain, valamint a kültéri kamerafelvételek adatain (nyomozati iratok VIII. kötet 151. és 255. oldaltól, bírósági iratok 164/VII-VIII.), a vádlottak cselekvőségének pontosítása, a sértettek köre és állapota vonatkozásában a vádlottak és a sértettek vallomásain, az igazságügyi orvosszakértői vélemények és a kültéri kamerafelvételek adatain (nyomozati iratok: III. kötet 35., 57., 71., 79., 85., 235., 259., 277., 293. oldaltól, VIII. kötet 255., 319., 403., VI. kötet 265. oldaltól, bírósági iratok: 68., 75., 97., 164. jegyzőkönyvek, 164/VII-VIII.), 3tanú és tanú2 sérülései és magánindítványaik hiánya ezen tanúk vallomásain és az igazságügyi orvosszakértő véleményén (nyomozati iratok III. kötet 79., 85., 89., 71. oldaltól, VI. kötet 283. oldaltól, bírósági iratok 97., 259. számú jegyzőkönyvek), míg a sértettekkel szemben folyamatban volt büntetőeljárás adatainak pontosítása a Tiszaújvárosi Járásbíróság törvényszék által beszerzett büntetővégzésén (bírósági iratok 224.) alapultak.

[22] A fentiek szerint pontosított, illetve kiegészített tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban, a Be. 593. § (3) bekezdése alapján. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok felülrértékelésének tilalma folytán a másodfokú eljárásban a II. r. és III. r. vádlottak és védőik elsődleges, felmentést célzó fellebbezéseik nem vezethettek eredményre. Az ítélet teljes megalapozatlanságát eredményező ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően ugyanis a másodfokú bíróság a határozatát – a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[23] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott széleskörű bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékot megvizsgált, több bizonyítási indítványnak helyt adott, újabb bizonyítékokat szerzett be. A személyi és tárgyi bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően külön-külön és összességükben is értékelte, bizonyítékértékelő tevékenységéről a megfelelő részletességgel adott számot ítéletének [80]-[170] bekezdéseiben. A vádlottak alapvetően jogos védelmi helyzetre, mint büntethetőséget kizáró okra hivatkozó, emellett az I. r. vádlott eszközhasználatot is tagadó vallomásával szemben a tényállást túlnyomórészt mérlegelés alapján állapította meg, alapvetően a sértettek - tanú13, tanú14, tanú1, valamint 3tanú és tanú2- , illetve az 1., 7., 13., 14. és 17. számú tanúk vádlottakra terhelő vallomása, valamint a tanúvallomásokat alátámasztó, a söröző belső helyiségét, valamint az az előtti területet figyelő kamera felvételei alapján. Az elsőfokú bíróság különös figyelmet fordított ezen felvételek elemzésére, az események „kikockázására”, a felvételen szereplők azonosítására és cselekvéseik, valamint azok időrendjének meghatározására. Emellett kiemelt jelentőséggel bírtak az aggálymentesnek bizonyult igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításai is, amelyek kiegészítésre és pontosításra kerültek szakértő2, szakértő3 és szakértő1 tárgyaláson történt meghallgatásai során.

[24] A bizonyítékok gondos értékelése és mérlegelése alapján a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a kölcsönös szóváltást néhai 1sértett sértett provokációja indította el, aki először az I.r., majd a II. r. vádlottal került vitába, ezt követte az I. r. vádlott kihívása, majd az időközben bekapcsolódó III. r. vádlott és a további sértettek közötti kölcsönös tettelegesség. Ennek során a vádlottak a láthatóan is ittas állapotban lévő, eszköztelen sértetteket először puszta kézzel és lábbal, majd az I. és II. r. vádlottak a náluk lévő késekkel bántalmazták, ezáltal cselekvőségük leszámolásba fordult, ami egy sértett halálához, két sértett esetében közvetlen, illetve közvetett életveszélyes állapot kialakulásához, valamint további egy sértett 8 napon túl gyógyuló sérüléséhez vezetett, további két sértett esetében pedig 8 napon belül gyógyuló sérülésekhez. A jogos védelmi helyzet ténybeli alapjának hiánya mellett kétségkívül következtetés volt levonható az I. és II. r. vádlottak eszközhasználatát illetően, különösen tanú14, valamint az 1., 13., valamint a 14. számú tanú vallomása - aki kifejezetten látta, amint Terhelt1 I. r. vádlott a nadrágzsebéből elővette a kését -, valamint az elszenvedett sérülések típusa (szúrt sérülés) alapján. Összességében tehát a vádlottak részleteiben önmagukban és egymásnak is ellentmondó állításai a törvényszék által megjelölt és értékelt bizonyítékok alapján cáfolatot nyertek.

[25] A tényállásban helyesen rögzítettekkel szemben kiigazítást igényeltek ugyanakkor, vélhetően leírási hiba miatt az elsőfokú ítélet indokolásának [93] és [144] bekezdései, miszerint tanú13 sértett nem védekezését, hanem *vallomását* módosította, a cselekmény során tanú40 helyett tanú1 szenvedett sérülést, továbbá a bántalmazott személyek, az erőbehatások száma és ereje, illetve a halálos sérülést elszenvedő sértett nevének korrigálása a [159][180],[181],[187] és [197] bekezdésekben, mivel Terhelt3 III. r. vádlott tanú1 bántalmazásában *nem vett részt*, a sértetteket kis, közepes és *nagy* erőbehatások érték, *tanú13*t három, a *többi sértettet* két-két erőbehatás érte, a halálos sérülést 1sértett szenvedte el. Korrigálásra szorult még a jogos védelem körében a [193] bekezdés első mondata, mivel az ellentétes volt az ítélet [55] bekezdésében foglaltakkal, eszerint a

szóváltást 1sértett beszólása indukálta, akit az I. r. vádlott verekedésre hívott, amelyet a sértett elfogadott, ezután kölcsönös verekedés kezdődött a vádlottak és a sértettek között, ami végül az eszközös bántalmazás eredményeként a sértettek leszámolásával végződött (Kúria 4/2013. Büntető jogegységi határozat). A bekezdés második mondatát mellőzni volt szükséges, hiszen a kihívás elfogadása és a kölcsönös tettelegesség miatt, jogos védelmi helyzet hiányában a túllépésre történő hivatkozás téves volt. Megjegyzést érdemel, hogy a jogos védelmi hivatkozások tartalom nélküliek voltak, a fellebbezések nem tartalmazták ezen büntethetőségi akadály fennálltának egyetlen indokát sem.

[26] A törvényszék büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést mindhárom vádlott bűnösségére, a bűncselekmény jogi minősítése kapcsán azonban az ítéltábla a rendelkező részben a Kúria 61/2008. BK. vélemény 3. pontjaiban foglaltak szerint pótolta a *Btk. 160. § (1) bekezdésére*, a bűncselekmény alapeseti tényállására utaló jogszabályi megjelölést, továbbá a jogi indokolást az alábbiakkal egészíti ki.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen foglalkozott a cselekmény jogi minősítésével és annak vizsgálata során helyesen hivatkozott a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írtakra is. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak szándéka végül nem csupán testi sérülés okozására irányult, hanem eshetőlegesen [Btk. 7. § második fordulat] a sértettek életének kioltására. Kétségtelen ugyanakkor, hogy a sértettek közül Terhelt3 III. r. vádlott nemcsak 3tanúsal verekedett, hanem 1sértett és tanú13 bántalmazásában is részt vett, az ölésben azonban nem, hiszen a halálos eredménnyel járó szúrt sérüléseket vádlott-társai okozták. Terhelt2 II. r. vádlott, amellet, hogy 1sértett, tanú13 és tanú14 sértetteket is bántalmazta, tanú14t két alkalommal, közepes és nagy erővel, tanú13t három alkalommal, egy alkalommal kis, két alkalommal közepes erővel meg is szúrta, amely közvetlen, illetve közvetett életveszélyes állapotot eredményezett, míg Terhelt1 I. r. vádlott tanú1, 1sértett, tanú14 és végül tanú2 bántalmazása során sértett1t két alkalommal, közepes erővel, tanú1et két alkalommal kis, illetve közepes erővel szúrta meg, amely részben halálos eredménnyel, részben 8 napon túl gyógyuló sérülés okozásával járt. Az ő közvetlen cselekvőségük eredményezte tehát a súlyosabb eredmény bekövetkeztét.

[28] Az eltérő minősítésre irányuló védelmi fellebbezésekre tekintettel a következők rögzítése szükséges.

[29] Az emberölés büntettének tényállása nyitott törvényi tényállás, a tényállásban rögzített eredmény előidézésére bármilyen magatartás tényállásszerű lehet, ezért körültekintően kell vizsgálni az elkövetők szándékát, akár tényállásszerű (tettesi), akár tényálláson kívüli (részesi) magatartást tanúsítottak (BH 2019.155., Kúria Bfv.III.720/2018.). Egységes a bírói gyakorlat abban is, hogy az emberölés büntette megállapításához nem szükséges a bántalmazást megelőző ölési szándék megléte, azaz a sértett (sértettek) megölésének előzetes elhatározása. A cselekmény végrehajtása során kialakuló rögtönös szándék ugyanúgy megalapozza az élet elleni bűncselekmény megállapítását, mint az előzetesen meglévő ölési szándék (BH 2023.88., Kúria Bfv.III.227/2022/6.).

[30] A több ember sérelmére elkövetett emberölés törvényi egység, úgynevezett összefoglalt bűncselekmény, az emberölés minősített esete. Megállapításának akkor van helye, ha az elkövető egynél több személyt öl meg. Befejezett a cselekmény, ha legalább két személy meghal, míg kísérlet, ha a szándék több személy megölésére irányul, de – mint jelen ügyben - az ölési magatartás csupán egy személy halálát eredményezi, egy másiknak az ölését pedig megkísérli.

[31] Ezen összefoglalt bűncselekmény megállapítására csak tettesi, társtettesi magatartással megvalósult részecselekmények (emberölések) esetén kerülhet sor. A részesség járulékos jellegéből következik, hogy több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette, mint alapcselekmény megállapíthatóságának hiányában az ehhez kapcsolódó részesség sem állapítható meg. Amennyiben tehát nincs olyan elkövető, akinek a terhére legalább két sértett megölése, vagy egy ember befejezett megölése és egy személy ölésének megkísérlése tettesként, közvetett tettesként, társtettesként megállapítható volna, több ember sérelmére véghez vitt emberölés büntetétéhez, vagy ennek kísérletéhez kapcsolódó részesi cselekményről akkor sem lehet szó, ha a több különállóan végrehajtott emberöléshez ugyanaz az elkövető nyújtott bűnszegédi támogatást, vagy a több ember megölésére ugyanaz az elkövető bujtott fel (Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/6.).

[32] A bűncselekmény bevégeztségéhez legalább két ember halálának a bekövetkezése szükséges, így feltéve, hogy a szándék több személy életének kioltására irányul, egy sértett halála és egy további kísérleti szakban rekedt ölési cselekmény esetén a több ember sérelmére elkövetett emberölés büntetétének kísérlete állapítandó meg, akkor is, ha az egy ölési cselekmény befejeződött.

[33] Jelen ügyben Terhelt3 III. r. vádlott – meg nem cáfolható állítása szerint – bár nem bírt tudomással arról, hogy társai élet kioltására alkalmas eszközt (kést) tartanak maguknál, a sörözőbe lépve azonban kétség kívül észlelte először a szóváltást és a kihívást - hiszen ezt maga állította nyomozás során tett vallomásaiban és a kamerafelvétel is azt támasztotta alá, hogy hosszabb idő telt el a sörözőbe történt be és kijövele között - majd társai szándékváltását is, mivel mindvégig velük együtt mozgott, egymás közelségében tartózkodtak, figyelték egymás cselekvőségét, a III. r. vádlott többször társai segítségére sietett, minkét társa oldalán beavatkozott, látta a sértettek földre kerülését és vérző sérülését is, ennek ellenére segítséget nem nyújtott, nem hívott, a helyszínről elmenekült. Fenti tudattartalmára utalt többször változtatott, ezen észlelést leplezni kívánó, ám vádlott-társai által is cáfolt azon vallomása, miszerint szórakozás (és nem rendfenntartás) céljából érkezett a sörözőbe, gyors távozásuk oka az volt, hogy féltették a sértettektől az autót, holott ekkor már valamennyien súlyos állapotban voltak, sőt, első állítása szerint útközben sem esett szó késelésről, holott még azon telefonhívásnak is fültanúja volt, amikor az I. r. vádlott felszólította a szórakozóhely tulajdonosát – nem tudva akkor még a külső térfigyelő kameráról - a belső kamerafelvételek törlésére. Bár kétséget kizáróan csak arra lehetett következtetést levonni, hogy mindhárom vádlott eredeti szándéka csupán testi sértés okozására irányult, Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak rögtönös szándékváltása kapcsán

azonban cselekményük megtorlásba fordult, amelyet a III. r. vádlott is észlelt és jelenlétével támogatott, akként, hogy az ölési cselekményektől határozottan és felismerhetően nem határolódott el, a helyszínen maradt, mindkét társa oldalán beavatkozott részben 1sértett, részben tanú13 közös bántalmazásával, végül segítségnyújtás nélkül velük együtt elmenekült a helyszínről.

[34] Bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt [Btk.14.§ (2) bekezdés]. A bűnsegéd a tettel együtt a bűncselekmény elkövetője, amíg azonban a tettes a bűncselekmény törvényi tényállásába illeszkedő elkövetési magatartást fejt ki, addig a bűnsegéd tevékenysége a törvényi tényálláson kívül marad. A bűncselekmény részesei, így a bűnsegéd is, nem önmagában valósítja meg a bűncselekményt, tevékenysége járulékos. A bűnsegéd tudatának át kell fognia azt, hogy a tettes szándéka milyen bűncselekmény elkövetésére irányul, ehhez a tényállásszerű cselekményhez kell hozzájárulnia, azt a véghezvitel végett kell erősítenie. Amennyiben tehát a bűnsegéd tudja ugyan, hogy szándékos bűncselekmény elkövetéséhez nyújt segítséget, azonban a tettes a bűnsegéd által támogatott, előmozdított cselekményhez képest olyan eltérő bűncselekményt valósít meg, amelynek tekintetében a bűnsegéd tudata a segítségnyújtást nem fogja át, a bűnsegéd a tettes minőségi vagy mennyiségi túllépéséért járulékos felelősséggel nem tartozik (BH2022.172.). A túlterjeszkedő szándékot a bűnsegédnek akkor kell észlelnie, amikor a tettes a tényállásszerű magatartását megvalósítja, és ahhoz a részes hozzá tud járulni, azaz segítséget tud nyújtani. Ha a bűnrészes a tettesi cselekményhez való kapcsolódását megelőzően a tettes számára nem teszi egyértelművé, hogy szándéktartalma meddig terjed, a folyamatos jelenlétéből fakadó bátorító magatartása folytán azonban olyan cselekményért is büntetőjogi felelősséggel tartozhat, amelyre a szándéka eredetileg nem vonatkozott (BH2014. 103).

[35] Jelen ügyben Terhelt3 III. r. vádlott azonban észlelte vádlott-társai szándékváltását, de nem korlátozta a bűncselekményben történő közreműködésének hatókörét, attól nem határolta el magát, a társai és a külvilág számára is egyértelmű szándékának limitálását tükröző magatartást nem tanúsított. Mindvégig társai közvetlen közelségében maradt, így legalább eshetőlegesen tudatában volt annak, hogy olyan sérelem okozásába kapcsolódott be, ami nem határolt, nem limitált sem társai, sem ő általa, és eredménye akár a sértettek életvesztése lehet (BH2018. 267.). Mivel nem élt a választás lehetőségével, számolnia kellett azzal, hogy folyamatos jelenléte társait bátorítja olyan cselekményre, amely eredetileg nem állt szándékában (BH2019. 155.).

[36] A fenti pontosítások mellett az elsőfokú bíróság helyesen minősítette mindhárom vádlott cselekményét több ember sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérleteként [Btk. 160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont], amelyet Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak egymás tevékenységéről tudva közösen, azaz társtettesként [Btk.13.§ (2) bekezdés], Terhelt3 III. r. vádlott bűnsegédként [Btk.14.§ (2) bekezdés] valósított meg. A vádlottak tudata átfogta a sértettek halála bekövetkezésének lehetőségét, ám ezen következményekbe belenyugodtak, cselekményük kétség kívül eshetőleges szándékkal [Btk. 7.§ 2. fordulat] elkövetett. Az I. r. vádlott védője által hivatkozottak (három sértettet érintő direkt, célzott szűrésok hiánya) az ítéltábla álláspontja szerint az egyenes szándék megállapíthatóságát valóban kizárták, ugyanakkor az eshetőleges szándékot erősítették. A

törvényszék helyes indokolása alapján a cselekmény eltérő minősítésére, így az emberölés alapesete, avagy halált okozó testi sértés büntette, életveszélyt okozó testi sértés büntette, súlyos testi sértés büntette, esetlegesen erős felindulásban elkövetett emberölés büntette (Btk. 161.§) megállapítására irányuló védői fellebbezések szintén nem foghattak helyt. Ez utóbbi bűncselekmény megállapíthatóságához szükséges feltételek, így az erős felindulás erkölcsileg méltányolható, bizonyos fokig igazolható és erkölcsileg menthető okból származására adat fel sem merült, pusztán a III. r. vádlott feszült idegállapota pedig nem alapozhatta meg az emberölés privilegizált esetének megállapítását.

[37] Az elsőfokú bíróság a Kúria a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény figyelembevételével csaknem teljeskörűen tárta fel a vádlottak javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az ítéltábla azonban további súlyosító körülményként értékelte Terhelt1 I. r. vádlott esetében, hogy a halálos eredmény bekövetkezte az ő cselekvőségének eredménye volt, mindhárom vádlott esetében, hogy - bár a két, könnyű (8 napon belüli) sérülést elszenvedő sértett magánindítványt nem kívánt előterjeszteni - a vádlottak ténylegesen összesen hat embernek okoztak sérülést (BK vélemény III/3. pont). Az enyhítő körülmények pontosítást igényeltek annyiban, hogy mellőzte az ítéltábla azon kitételt, miszerint a bűncselekmény elkövetésétől az elbírálásig eltelt idő majdnem elérte az elévülési időt, illetve a cselekmény kísérleti szakban rekedését kisebb súllyal értékelte, a befejezettségre és a cselekmény eredményére, nagyobb súllyal az időmúlást és a kényszerintézkedésben töltött időt az időközben eltelt további időmúlásra tekintettel (BK vélemény III/1. és 10.).

[38] Az elsőfokú bíróság a büntetési célok szem előtt tartásával, a büntetéskiszabás elveire figyelemmel, a fenti korrekciók ellenére is helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottakkal szemben - különösen a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára tekintettel - hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az elsőfokú bíróság által Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában 10 évben meghatározott szabadságvesztés az ítéltábla álláspontja szerint – a súlyosító és enyhítő körülmények korrekciója ellenére – kellő, de egyben elegendő is, figyelemmel a helyesen 15 évben meghatározott középértékre és a bírói gyakorlatra is, a szabadságvesztés tartamának enyhítésére alap nem mutatkozott, különösen az I. r. vádlott kezdeményező szerepére, illetve a cselekvőségéhez köthető halálos eredményre tekintettel. Az ítélet belső arányossága azonban az ítéltábla álláspontja szerint csorbát szenvedett, ezért Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak esetében - a másodlagos, illetve harmadlagos védelmi fellebbezéseknek megfelelően - lehetőséget látott enyhítő szakasz [Btk.82.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] alkalmazásával, az e vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamának minimális enyhítésére, II. r. vádlott esetében tényleges cselekvősége mellett arra is figyelemmel, hogy tizennyolcadik életévét a cselekményt megelőzően mintegy hat héttel töltötte be, III. r. vádlott esetében pedig bűnsegédi bűnrészessége okán.

[39] A törvényszék törvényesen döntött mindhárom vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetések végrehajtási fokozatáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizártságukról is, a törvényszék ezen rendelkezései pontosítást nem igényeltek.

[40] Ugyancsak törvényes volt a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, továbbá a foglalkozástól eltiltás alkalmazása is, amely büntetések törvényi maximumban megállapított tartama szintén indokolt és arányos volt, mindhárom vádlott esetében.

[41] A törvényszék a további járulékos kérdésekről, így a vádlottak által őrizetben és letartóztatásban töltött idő beszámításáról helyesen rendelkezett, a bűnjelekről szóló rendelkezései ugyanakkor kis részben korrekciót igényeltek, részben a szagnyom bűnjelek tárolási helyének (szagbank) és nyilvántartási számának helyes feltüntetése, részben annak okán, hogy egy bűnjel (pénztárca) a nyomozás során a sértett hozzátartozója részére már kiadásra került. A bűnügyi költség viseléséről az elsőfokú bíróság helyesen döntött, ezen rendelkezés szintén nem igényelt korrekciót.

[42] A lefoglalás megszüntetése után kiadni rendelt bűnjelek kapcsán az ítéltábla a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján figyelmeztette a jogosultakat azok átvételéről, valamint pontosította a tárgyalási napokat, illetve a határozathirdetés időpontját, a Be. 561.§ (1) bekezdésének megfelelően.

[43] A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése, illetve (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett, ezen költséget az állam terhén hagyva.

[44] A fentebb kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta, feltüntetve még a vádlottak tényleges tartózkodási helyét a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontjára figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[45] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésében foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2025. október 2.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mocsáry Eszter s.k.
előadó bíró

Dr. Deák Judit s.k.
bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.4/2023/277. számú ítélete mindhárom vádlott vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. október 2.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke